

DUTCH A2 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
NÉERLANDAIS A2 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
NEERLANDÉS A2 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 10 May 2004 (afternoon)
Lundi 10 mai 2004 (après-midi)
Lunes 10 de mayo de 2004 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Section A consists of two passages for comparative commentary.
- Section B consists of two passages for comparative commentary.
- Choose either Section A or Section B. Write one comparative commentary.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- La section A comporte deux passages à commenter.
- La section B comporte deux passages à commenter.
- Choisissez soit la section A, soit la section B. Écrivez un commentaire comparatif.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- En la Sección A hay dos fragmentos para comentar.
- En la Sección B hay dos fragmentos para comentar.
- Elija la Sección A o la Sección B. Escriba un comentario comparativo.

Kies deel A of deel B

DEEL A

Analyseer en vergelijk de volgende twee teksten.

Behandel de overeenkomsten en verschillen tussen de twee teksten en hun thema(s). Geef daarbij tevens commentaar op de manier waarop de schrijvers gebruik maken van elementen als structuur, stemming, beeldspraak en andere stijlelementen om hun bedoelingen duidelijk te maken.

Tekst 1 (a)

Zeegezicht

Op de palm van jouw hand, in dat landschap
van gevormde levenslijnen, niet groter
dan een flinke waterdruppel

5 -terwijl zonsondergang de hele
hemel boven de eindstreep van het eiland
ginds in Turner* -kleuren zet-

die babykrab, voorzichtig
van tussen de basaltblokken geraapt,
zijn onderkomen waar hij wachtte op de vloed.

10 Nog kleiner dan de nagel van jouw pink,
zijn grijsblauw pantstertje nog niet verkalkt,
krabbelt hij zijwaarts over plooi en heuvel,
een onbekende wereld, verontrust
dat bodem warmte geeft.

15 Dan, op de rand van dat heelal, laat hij
zich zonder aarzeling terugvallen in
de veiligheid van spleten, zeezand, steen,
met achterlating van een beeld, van
haast een naam.

20 Nu is het of wij, samen onder aan de dijk,
worden gezien, terwijl het water stijgt
en in doorschijning spiegelt hoe de hemel kleurt.

Heeft iemand iets gezegd? Nee, niemand sprak.

C. O. Jellema, uit *Stemtest*, 1^e druk (2003)

---

* Turner: William, Engelse schilder (1775-1851), Romantiek, schildert in pastelkleuren.

Tekst 1 (b)

Het mantelmeeuwkje lag plat op zijn buik in het natte zand, net buiten het bereik van de uitlopende golven. Zijn vleugels staken stijf en zwart van hem af. De vleugelpennen leken ongebroken maar de vleugels en een gedeelte van het bovenlijf waren bedekt met klonterige stroopbruine vlekken. Stookolie.

5 Hij knielde bij de vogel neer die zijn kop met de korte snavel bliksemsnel in zijn richting draaide en zijn bek opensperde. Hij trok zijn hand haastig terug. De vogel bewoog zijn kop met hem mee. Meeuwenogen waren helder, helder en nietszeggend. Als het water van de zee voor hem. Meeuwen vlogen traag over en weer, op weg naar de blikkerende zandplaten of de duinen. Onverschillig. De mantelmeeuw leek zich bewust van zijn soortgenoten boven hem. Van tijd tot
10 tijd wierp hij zijn kop achterover en gaf met opengesperde snavel een hoge krijs.

Hij keek om zich heen en liep een stukje in de richting van het duin. Een zinloze loop als hij een doos of iets dergelijks wilde vinden. Een zinvolle als hij afstand wilde scheppen tussen zichzelf en de vogel.

15 Hij keek naar de meeuw in het zand. Straks zou het vloed worden. De vogel zou dan heen en weer gekwakt worden door de golven, langzaam maar zeker het strand worden opgeschoven, waar hij op den duur zou sterven. Het was alleen maar een kwestie van tijd.

De kop van de meeuw was prachtig in zijn felheid. Het dier kon niet aan sterven denken. Hij leefde tot hij niet meer kon. Dat was alles. En nu leefde hij nog.

20 Het water kwam al dichterbij. De geulen tussen de zandplaten begonnen met een gorgelend geluid vol te lopen. Hij keek om zich heen. Een eind terug lag een stuk hout. Hij liep er naar toe en raapte het op. Hij deed het zo snel hij kon en met alle kracht die in hem was. De meeuw gaf geen enkel geluid. Door de kracht van de slag tuimelde hij opzij. Zijn felgele poten schokten even los van elkaar omhoog. Toen lag hij stil.

Zo eenvoudig was het. Een harde klap met een eind hout. Daar kon geen filosofie tegenop.

J. Bernlef, uit *Meeuwen*, 2^e druk (1979), fragment

DEEL B

Analyseer en vergelijk de volgende twee teksten.

Behandel de overeenkomsten en verschillen tussen de twee teksten en hun thema('s). Geef daarbij tevens commentaar op de manier waarop de schrijvers gebruik maken van elementen als structuur, stemming, beeldspraak en andere stijlelementen om hun bedoelingen duidelijk te maken.

Tekst 2 (a)**Een tocht door Frankrijk**

Aangezien ik zo afgelegen woon dat ik niet op een kabelnet ben aangesloten, kan ik alleen Nederland een, twee en drie ontvangen. Het aanbod op die zenders is zodanig dat ik vrijwel nooit kijk. Maar elk jaar wordt er in de maand juli op Nederland twee 's middags een wonderbaarlijk programma uitgezonden. Het heet *Tocht door Frankrijk*. Motorrijders die in een rustig gangetje
 5 over secundaire wegen rijden, laten je genieten van het Franse landschap en Franse stadjes. Er wordt niet in gemonteerd, je wordt niet met je neus op de mooiste plekjes gedrukt. Integendeel: je beleeft juist zo'n hele route en die wordt onopgesmukt, onnadrukkelijk, onversierd vertoond. Ook, en dat maakt het zo bijzonder, de allergewoonste hoekjes! Af en toe krijg je van de streek waar de motoren doorheen rijden een overzicht uit de lucht. Er vliegt namelijk een helikopter
 10 mee. Vaak krijg je van een bepaald gedeelte van de route tweemaal een verslag. Dan schakelt men steeds over van motor één naar motor twee en dan weet je als kijker: nu opletten, nu laten ze een bijzonder stukje van de tocht nog eens zien.

Als de tocht door een heel boeiende streek gaat, begint de uitzending soms al vroeg in de middag. Zo werden bijvoorbeeld drie dagen lang zeer gedetailleerde bergweggetjes in de
 15 Pyreneeën getoond. Voor zo'n verstokte thuiszitter als ik, die er evenwel naar hunkert wat van de wereld te zien, is zo'n urenlange tocht door die prachtige bergstreek een traktatie.

Het merkwaardige en geniale van dit programma is dat er wel geluid bij wordt geleverd, maar dat bestaat niet uit belerend commentaar bij al dat landschappelijk schoon. Integendeel, dat geluid – en ik zet het altijd heel zacht zodat ik het alleen maar hoor als achtergrondgeruis – wordt
 20 gevormd door twee mannenstemmen die steeds opgewonden door elkaar heen praten. Omdat ze het niet hebben over de prachtige landstreken die je ziet, kun je je des te beter concentreren op de kleine kerkjes langs de route, de adembenemende valleien, de bloemen in de wegbermen, de stille meertjes.

Een paar jaar geleden maakten we vanuit de Pyreneeën zelfs een uitstapje Noord-Spanje in.
 25 Wat was dat prachtig! Zelden zag ik zo'n lieflijk, weids, vrijwel doodstil landschap. We reden urenlang en eindigden in Pamplona.

Mijn vader zei altijd: bossen zijn prachtig, maar er moesten niet zoveel bomen staan. Voor dit televisiegebeuren geldt hetzelfde. Het is begrijpelijk dat de cameramensen steeds de grote groepen fietsers willen tonen die genietend over die binnenweggetjes peddelen, maar soms
 30 belemmeren al die wielrijders je zicht op het landschap. Desondanks: een uniek programma.

Maarten 't Hart, uit *De gevaren van joggen*, 1^e druk (1999), bewerkte versie

Tekst 2 (b)

De renner

Zoals telkens opnieuw de renner sterft,
zo kan niemand sterven. Geknecht, geklit
tegen een verhitte bergwand lijdt hij, zwerft
nietsonziend zijn nietig en schriel silhouet.

5 Ook door vlakke landschappen ziet men hem rijden,
naar onbereikbare verre einders waarin hij opgaat.
en die als een film langs hem heen glijden:
nijdig de ongebreidelde kracht van zijn ultieme daad,

10 tekenend en tollend omheen de ontregelde cadans
van zijn benen. Helemaal murw is hij vaak niet meer
dan het verlengde van zichzelf. En ziet hij keer

op keer af van dit aardse bestaan. Maar dan zo gedreven
dat het lijkt alsof doodgaan zijn laatste kans
is. Een dans omheen de leegte van het volle leven.

Patrick Cornillie, uit *De draagwijdte van het heden*, 1^e druk (1989)
